

Sygn. akt II PK 155/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa M. Z.
przeciwko A. [...] Spółce z o.o. w P.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 listopada 2013 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt VII Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
odstępując od obciążania powódki zwrotem kosztów
postępowania na rzecz strony pozwanej.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2013 r., VII Pa [...], Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. w uwzględnieniu apelacji pozwanej A. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 21 sierpnia 2012 r., VI P [...], zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że oddalił powództwo M. Z. o przywrócenie do pracy, a także orzekł o kosztach procesu.

Od wyroku Sądu Okręgowego powódka wniosła skargę kasacyjną, w której zarzuciła naruszenie art. 382, art. 233 § 1 w związku z art. 391 i art. 328 § 2 w związku z art. 391 k.p.c. Natomiast wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powódka oparła na stwierdzeniu, że skarga jest oczywiście uzasadniona, bowiem

Sąd drugiej instancji "skoncentrował się zasadniczo na ocenie prawnej i faktycznej dwóch oświadczeń woli złożonych przez pozwaną powódce zawierających rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia wysłanych w dniu 08 lutego 2011 r. i 08 marca 2011 r.", przy czym uznał za skuteczne pierwsze z tych oświadczeń, w wyniku czego przyjął, że w sprawie miał zastosowanie art. 264 § 2 k.p. W ocenie powódki, takie rozumowanie Sądu było wadliwe, gdyż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdza tezę, że przedmiotem rozpoznania powinno być oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę wysłane powódce dopiero w dniu 8 marca 2011 r. Skoro zaś powódka odebrała to oświadczenie w dniu 23 marca 2011 r., to pracodawca naruszył termin określony w art. 52 § 2 k.p., a powódka wniosła odwołanie od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w terminie przewidzianym w art. 264 § 2 k.p. W szczególności Sąd Okręgowy pominął, że strona pozwana "w sposób dorozumiany" odwołała oświadczenie rozwiązujące umowę o pracę ze skutkiem natychmiastowym złożone w piśmie z dnia 8 lutego 2011 r., co miało nastąpić w trakcie spotkania stron w dniu 18 lutego 2011 r. Skarżąca podniosła, że w praktyce często występują sytuacje, w których pracodawcy składają "wobec pracowników oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron", aby polubownie zakończyć spór. Taki przypadek miał miejsce w sprawie. Pozwany pracodawca odwołał złożone wobec powódki oświadczenie woli z dnia 8 lutego 2011 r., zanim to oświadczenie dotarło do pracownicy, przez złożenie oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy za porozumieniem stron oraz dokonanie "następczych czynności" wobec żądań powódki zawartych w e-mailu wysłanym po spotkaniu. Pominięcie przez Sąd drugiej instancji dowodów zmierzających do wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności towarzyszących spotkaniu obu stron w dniu 18 lutego 2011 r., decyduje o oczywistej zasadności skargi. Według powódki, uchybienia proceduralne, jakich dopuścił się Sąd odwoławczy, stanowią braki uniemożliwiające kontrolę kasacyjną orzeczenia, między innymi w zakresie ustalenia, czy strona pozwana naruszyła termin przewidziany w art. 52 § 2 k.p. Skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji w całości i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go

wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, a "z ostrożności procesowej" o jej oddalenie, a także o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powódka twierdzi, że wniesiona przez nią skarga jest oczywiście uzasadniona z tej racji, że Sąd drugiej instancji dopuścił się istotnych uchybień natury procesowej, które miały wpływ na wynik sprawy, a które uniemożliwiają kontrolę kasacyjną zaskarżonego orzeczenia. Tego poglądu Sąd Najwyższy jednak nie podziela, wobec czego wskazana okoliczność nie może być usprawiedliwioną przesłanką przyjęcia skargi do rozpoznania.

W orzecznictwie wielokrotnie stwierdzano, w jaki sposób należy wykazywać "oczywistą zasadność" skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy podkreślał, że powoływanie się na tę okoliczność wymaga od skarżącego wykazania kwalifikowanego naruszenia prawa, a więc zastosowania przepisu błędnie interpretowanego, co spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, dotkniętego brakami widocznymi bez potrzeby dokonywania głębszej analizy prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 oraz z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107). W tym kontekście o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można mówić zwłaszcza wtedy, gdy skarżący dla uzasadnienia potrzeby rozpoznania skargi kasacyjnej ogranicza się wyłącznie do przedstawienia licznych uchybień sądu

drugiej instancji o charakterze proceduralnym, nie formułując przy tym odpowiednich zarzutów w zakresie naruszenia prawa materialnego. W postępowaniu kasacyjnym zarzut naruszenia przepisów postępowania może odnieść skutek wyłącznie wtedy, gdy zarzucane uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 *in fine* k.p.c.). Tę okoliczność można jednak stwierdzić dopiero wówczas, gdy w skardze zostanie podniesiony adekwatny w konkretnych okolicznościach faktycznych zarzut obrazy prawa materialnego. Należy wprowadzić zauważyć, że choć powódka w obszernym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała między innymi przepisy prawa materialnego (art. 52 § 2 i art. 264 § 2 k.p.), które miały zastosowanie w niniejszej sprawie, to jednak przepisy te nie zostały przez nią powołane w podstawach kasacyjnych. Z tej przyczyny prawidłowość zastosowania wymienionych regulacji materialnoprawnych w rozpoznawanej sprawie nie może być objęta kontrolą kasacyjną, bowiem Sąd Najwyższy (poza uwzględnieniem z urzędu nieważności postępowania apelacyjnego) rozpoznaje skargę kasacyjną wyłącznie w granicach zaskarżenia oraz w granicach jej podstaw, będąc przy tym związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c.). Dlatego odwołanie się powódki w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie niniejszej skargi do rozpoznania do powołanych przepisów kodeksu pracy nie stanowi argumentu za potrzebą rozpoznania skargi.

Istota rozstrzygnięcia sporu sprowadzała się do ustalenia okoliczności faktycznej, kiedy (w jakiej dacie) powódka mogła zapoznać się z pisemnym oświadczeniem pozwanego pracodawcy z dnia 8 lutego 2011 r. o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Sąd Okręgowy ustalił, że nastąpiło to w dniu 23 lutego 2011 r. Przy takim ustaleniu faktycznym (wiążącym Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym), Sąd odwoławczy przyjął, że od tej daty należy liczyć bieg terminu przewidzianego w art. 264 § 2 k.p.c., któremu powódka uchybiła, wnosząc pozew dopiero w dniu 5 kwietnia 2011 r. Na tej podstawie powództwo podlegało oddaleniu niezależnie od tego, że Sąd Okręgowy uznał przedstawioną przez pracodawcę przyczynę rozwiązania z powódką umowy o pracę za uzasadnioną.

Skoro skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym w konkretnej, indywidualnej sprawie zakończonej wydaniem prawomocnego wyroku, to argumenty przemawiające za potrzebą rozpoznania tak rozumianego środka zaskarżenia (przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania) nie mogą pozostawać w oderwaniu od podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia objętego skargą, jak również muszą być adekwatne do podstaw kasacyjnych, na których skarga została skonstruowana. Wobec tego nie sposób przyjąć, by skarga wniesiona przez powódkę była oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a mając na uwadze sytuację rodzinną powódki (opieka nad małym dzieckiem), orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c.

aw